

Sygn. akt II PUO 40/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania G. B.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o wysokość policyjnej renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 lutego 2023 r.,
wniosku Sądu Apelacyjnego w Warszawie przekazanemu Sądowi Najwyższemu
postanowieniem z dnia 28 listopada 2022 r. o przekazanie sprawy sygn. akt III AUa
3017/22 innemu sądowi równorzędnemu,

**odmawia przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu na podstawie art. 44¹ § 1 k.p.c.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 44¹ § 1 k.p.c. przekazanie przez Sąd Najwyższy sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu jest możliwe tylko wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, a w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. Sędzia w swoim wniosku nie wykazał, że tego rodzaju okoliczności występują odnośnie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt II PUO 16/22). Rozstrzygający w tej sprawie nie kwestionuje przestrzegania ogólnych zasad dotyczących przenoszenia sędziów, ale w odniesieniu do konkretnych okoliczności sprawy przedstawione przez Sąd

Apelacyjny względy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r., sygn. akt II PUO 41/22) nie są równoznaczne z wykazaniem podstaw do oceny, że dobro wymiaru sprawiedliwości, w tym zaufanie do sądu przemawia za przekazaniem sprawy innemu równorzędnemu sądowi. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.